

Independència

Han passat trenta anys de la mort de Franco. Espanya ha tingut temps de sobres i oportunitats de reinventar-se. Ho va fer en part amb l'estat de les autonomies, però l'intent ha degenerat en pura descentralització administrativa, i encara. Les nostres tres autonomies ja han intentat d'acomodar-s'hi dues voltes. I el resultat és frustrant. Especialment en el cas del Principat, on l'estatut aprovat pel Parlament ha estat reduït a no res. I no avancem. I cada dia que passa ens escanyen més. Però, en canvi, assistim al renaixement pletòric del nacionalisme espanyol, que no és solament cosa de quatre fatxes, no ens enganyem.

Han passat trenta anys de la mort de Franco. Espanya ha tingut temps de sobres i oportunitats de reinventar-se. Ho va fer en part amb l'estat de les autonomies, però l'intent ha degenerat en pura descentralització administrativa, i encara. Les nostres tres autonomies ja han intentat d'acomodar-s'hi dues voltes. I el resultat és frustrant. Especialment en el cas del Principat, on l'estatut aprovat pel Parlament ha estat reduït a no res. I no avancem. I cada dia que passa ens escanyen més. Però, en canvi, assistim al renaixement pletòric del nacionalisme espanyol, que no és solament cosa de quatre fatxes, no ens enganyem. Durant els mesos vinents, encara ens faran beure més fel, començant per una sentència judicial sobre l'estatut barceloní que s'anuncia sucosa. I la pregunta és: què hem de fer nosaltres en vist de tot això? En política mai no hi ha solucions màgiques. Però no hi ha el menor dubte que, en el nostre cas, en aquesta dècada i a la vista del panorama que tenim, la independència comença a ser ja l'opció més raonable. El president Maragall deia que hi havia un estil de fer d'Espanya que suscita 'desafecció'. Doncs, mira: la sensació de fracàs amarg que deixà l'estatut, l'abans alemanys que catalans dels empresaris, la barra que tenen amb l'aeroport i tantes coses més, les bufetades de la policia aquest cap de setmana a una xiqueta de Burjassot perquè parlava valencià, la pretensió de forçar la màquina a tot arreu amb el castellà, la persecució fins l'altra punta de l'oceà de qualsevol selecció nostra i la mar de banderes espanyoles que torna a ofegar Madrid, tot junt i barrejat, la suscita. Suscita desafecció. Desafecció a la dreta espanyola i a l'esquerra espanyola també. Perquè anem apanyats, si resulta, com no paren de dir, que Zapatero és l'únic que ens entén. Que el cel ens faci bonets. Desafecció a litres. Desafecció i desesperació de pensar que ràpids i tranquils que podríem circular per les vies d'Europa, si no tinguérem tothora l'entrebanc que ve d'Almansa. La independència, sense ser una solució màgica, seria ara mateix la més raonable, la més sensata. La més senzilla d'explicar i d'entendre. I sens dubte, l'única eficaç per a dissipar d'una vegada aquesta sensació agra que tanta gent sentim cada dia des de fa uns quants anys. Aquesta incomoditat permanent que ens atrapa tan bon punt obrim el navegador, fullegem un diari o mirem un telenotícies qualsevol. Però, com ho fem? Ací, exactament ací, és on comencen tots els mals. La política que tenim arriba on arriba, i ja es veu que el vol és curt i condicionat a una velocitat d'espant. I la capacitat de mobilització de la societat civil, no ens enganyem amb l'eslògan, és minsa i molt coartada. Però constatar això, i fins i tot una certa impotència, no és cap excusa per a evitar la feina de cada dia. Sobretot perquè n'hi ha una de fonamental i bàsica: descolonitzar la ment, que no depèn de ningú més que de cadascun de nosaltres. De tots i cadascun de nosaltres. I amb la ment buida d'apriorismes colonials, buida de por i de recels, buida de dubtes sobre nosaltres mateixos, el present i el futur d'aquest país ja es veu a hores d'ara amb una claredat meridiana: no hi ha res a fer a Espanya. Ni que passen trenta anys més. Amb aquesta gent, no reeixirem mai a fer possible una relació en què no ens consideren uns inferiors amb drets polítics menors i sempre sota sospita. Ho hem intentat trenta llarguíssims anys a base sempre de suavitat, bones formes i discreció. I la resposta a tanta moderació i a tan bona cara, la vam veure fa mesos a les Corts espanyoles amb Alfonso Guerra passant el ribot i la vam veure dissabte a la plaça de Colon (on, si nó?) de Madrid, amb Rajoy en posició militar mentre sonava aquella musiqueta que ells sempre toquen.

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)